

Славейче

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.

Одобренъ и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16 IV. 1937 год.

Редакторъ: Георги Кръззовъ

ГОДИНА ПЪРВА

БРОЙ 8
април 1937

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: „Вестникъ на жената“ — София, Лета, 33, пощ. чек. сѣка 750. Тел. 2-52-25, като се отбелязва само — за „Славейче“

Оставете децата да дойдатъ при мене!

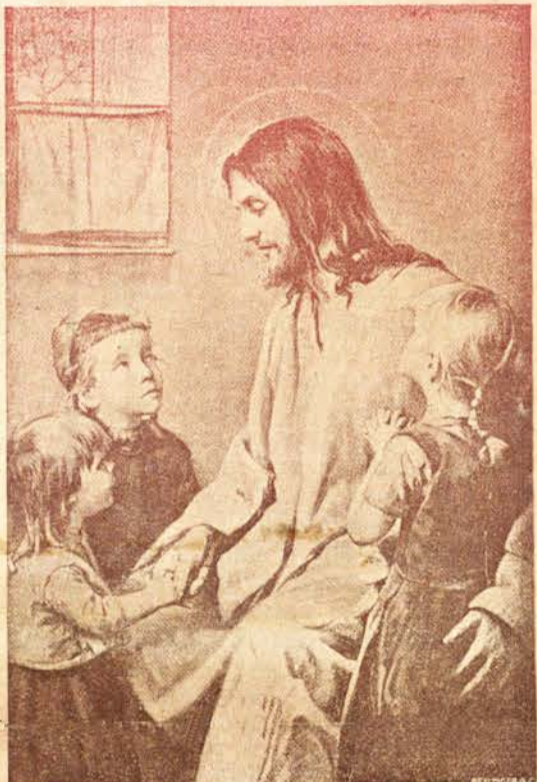
Тѣзи думи е казалъ нашиятъ учителъ Исусъ Христосъ на ученицитѣ си, когато сж смъртали децата, които сж искали да се приближатъ до Него, да чуятъ думитѣ Му, да се допратъ до ръката Му и да бждатъ погалени отъ Него.

Исусъ Христосъ е обичалъ много децата. Затова и децата Го обичатъ и искатъ да бждатъ по-близко до Него. Да чуятъ и разбератъ думитѣ Му. Да се докоснатъ до благата Му дѣсница. Да бждатъ погалени отъ ръката Му, която се простира винаги надъ нуждаещитѣ се, за да донесе радостъ и изцѣление.

Той учеше да се обичаме единъ другъ. Да обичаме не само близкитѣ и приятелитѣ си, но дори и враговетѣ си, тѣзи, които ни мразятъ и ни мислятъ зло.

Неговата доброта бѣше безгранична, но все пакъ намѣриха се лоши хора, които Го предадоха на съдъ и Го осъдиха на смъртъ чрезъ разпъване на кръстъ. И Той биде разпнатъ на Голгота. Но на третия день възкръсна за животъ вѣченъ.

Неговото възкръсване празнуваме всѣка година като най-голѣмъ и най-великъ празникъ.

Затова се казва и Великденъ. Великденъ е най-радостния празникъ за децата. Тогава тѣ се чукатъ съ червени яйца,

ВЕЛИКДЕНСКИ ХИТРЕЦЪ

На зелената поляна е дружината събрана. — Пригответе се, деца, почва битката съ яйца!

Чукъ — чукъ — Петю победи!
Чукъ — чукъ — Петю пакъ надви!
Брей, какво е туй яйце въ дветѣ Петюви ржце!

Веселинъ се пръвъ досети — хвана Петя за ржцетѣ:

— Слушайте, деца, какво туй яйце е отъ дърво!

И на Петя хитрината бѣ разкрита отъ децата: дървеното му яйце падна въ чуждитѣ ржце.

И решиха: тоя день да е Петю отдѣленъ — наказание голѣмо, но за хитростъ милостъ нѣма.

Младенъ Исаевъ

ВЕЛИКДЕНЪ

Мартъ месецъ е вратата на пролѣтътъ. Мартъ отваря вратата, а Априлъ донася цвѣтята, зелената и птичкитѣ отъ югъ. Презъ Май вече цвѣлата природа е облѣчена въ красота и разкошъ.

Великденъ тази година е презъ Май, въ най-хубавото време, въ силата на пролѣтътъ. На Великденъ е възкръсналъ отъ смъртъта Исусъ Христосъ, който се донесълъ на хората любовта — да се обичатъ единъ други и да живѣятъ въ миръ. Затова за насъ, хората, Великденъ е най-голѣмия празникъ. И тѣй се е случило, че се пада винаги презъ пролѣтътъ, когато и цвѣтя има, и птички пѣятъ, и тревата е зелена, и дърветата разлистени.

Всичко е весело и хубаво, но за децата е най-весело и радостно. Тѣ сж забравили вече студа и пѣрзалкитѣ, свѣжитѣ топки и замѣрвания и тичатъ изъ зеленитѣ и цвѣннали градини и ливади, играятъ по слънце и растатъ по сила и красота.

Ластовицитѣ идватъ презъ Априлъ и се настаняватъ въ своитѣ гнѣзда по къщитѣ изъ селата и малкитѣ градове. Тѣ изпълватъ всѣка къща съ чуруликането си. То е много хубаво и е като разговорна пѣсенъ съ хората, особено съ майкитѣ и бабитѣ. Когато ластовичка чурулика на чардака, на стрѣхата или на двора, тя като да казва:

— „Чорбаджийке, чорбаджийке, ако си прела и тъкала, дай да крои-и-и-мъ!...“

Защото тѣ знаятъ, че децата трѣбва да бждатъ облѣчени въ пролѣтна премѣна за Великденъ.

Ст. Андрейчинъ

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

Надъ зеленитѣ поляни пѣятъ сребърни камбани, бѣли ангели летятъ и далече свѣтла пѣсенъ се разнесе по свѣта — Христосъ Възкресе!

Въ тази утринъ велика райска птица чурулика и говори съ райски гласъ, колко радости донесе свѣтлитѣ камбаненъ гласъ — Христосъ Възкресе!

Бликать пѣсни по селата, цвѣтъ се силе по земята, блика радостъ по свѣта, днесъ е празникъ чистъ и веселъ и камбанитѣ гърмятъ — Христосъ Възкресе!

Славчо Красински

Константинъ Н. Петкановъ

ВЕЛИКДЕНЪ

Хиляда деветстотинъ деветнадесета година бѣ много тежка за беднитѣ хора. Нѣмаше хлѣбъ, нѣмаше и пари. Нѣмотията на тази страшна година бѣ направила отъ къщата на Митката свое гнѣздо.

Зададе се Великденъ. Женитѣ се разшетаха и зачистиха за празника. Измазаха къщитѣ, нашариха стениитѣ съ синьо, бѣло и жълто. Митковица бѣше закъснѣла, затова забра тритѣ си деца и всички заедно отидоха за жълта и бѣла прѣстъ. Върнаха се съ пълни торби, но изморени и гладни. Децата седнаха на дългия дървенъ прагъ на пруста и се заприпичаха на слънце. Митковица погледна децата си и отъ мжка зави й се свѣтъ. За да не забие глава въ земята, хвана се за рамото

на момиченцето си и безъ да иска продума:

— Деца, тази вечеръ баща ви ще донесе брашно. За Великденъ ще ви направя топла питка.

Митката се върна привечеръ съ половинъ торба брашно на гърбъ. Жена му го посрещна, прегърна торбата и я отнесе въ къщи. Веднага се залови да мѣси хлѣбъ. Той застана надъ главата ѝ.

— Хората станаха лоши — вече нищо не даватъ!

Тя дигна очи къмъ него и като забеляза брашненитѣ му дрехи, остави ситото и го хвана за ръката.

— Митко, ела на двора да те изчистя — цѣлъ си побѣлѣлъ отъ брашното.

— Остави ме сега! Я по-бър-

же замѣси хлѣба, че съмъ гладенъ като вълкъ!

Митковица наведе глава, натъжи се отъ думитѣ на мжка си. И като въздъхна дълбоко, отново се залови на работа.

Въ сжбота вечеръта, срещу Великденъ, Митката стоеше на двора и гледаше прогнилия плетъ. При него дойде жена му и го заговори:

— Плетъ ли гледашъ — и той е изгнилъ!

— Да не бѣше утре Великденъ щѣхъ да го запалия!

— Откога и ти стана подпалвачъ?

Митката обърна лице и да не въздъхне предъ жена си, съ бавни крачки тръгна къмъ вратника. Жена му извика следъ него:

— Митко, прибири се поранко. Искамъ заедно съ децата да отидемъ на черква.

— Иди ти сама съ децата. На мене черква не ми трѣбва.

Митковица се уплаши отъ думитѣ на мжка си, прибра се вкъщи и скришомъ отъ децата си поплака.

Великденската камбана удари следъ полунощъ. Митковица стана отъ леглото, събуди децата и тихо продума на мжка си:

— Стани и ти, много искамъ да дойдешъ и ти се насъ на черква.

— Остави ме на мира! — избухна Митката. — Черква хлѣбъ не дава!

— Митко, ти говоришъ като побърканъ! Че на насъ само Богъ може да ни помогне!

Той се обърна на другата си страна, зави се презъ глава съ чергата и не стана. Жена му пристегна децата въ чисти дрешки и ги отведе на черква.

Утрото още не бѣ се усмихнало, когато свѣрши черквата. Митковица вървѣше следъ децата си и слушаше далечната

глъчка изъ дворищата. Поиска и тя да заговори на дъщеря си, но дълбока въздишка удави думитѣ ѝ. Най-малкиятъ се обърна къмъ майка си и я попита:

— Мамо, ами като нѣмаме червени яйца, съ какво ще се чукаме?

Тя не знаеше, какво да отговори на детето си, хвана децата си за ржце и ги помъкна къмъ къщи.

— Мамо, ето нашия вратникъ, ти го забрави!

Минаха презъ двора мълчишката. Децата влѣзоха въ къщата, а тя остана предъ отворената врата, нѣмаше сили да прекрачи прага. Въ стаята се вдигна врѣва — бащата се караше на децата и тѣ се разплакаха. Тя чу думитѣ на мжка си:

— Кжде е майка ви, че да напълни празникътѣ ви гърла съ пепель? Не мога вече да ви храня!